

BUTLETÍ

del

CENTRE
PARROQUIAL

N O M . 1 8

DE

PH

ST.

JOAN D'HORTA

A N Y I V

SETEMBRE / OCTUBRE 1988

FELIU I CODINA, 7-9
TELÉFON 427 73 27
08031 BARCELONA

Policromia (dibuix, pintura i estampació):
Dimarts, nens, de 5 a 6.30 de la tarda.
Dimarts, senyores, de 6 a 8 de la tarda.

Tall i confecció i brodat:
Divendres, de 6.30 a 8 de la tarda.

Mitja i ganxet:
Dilluns, de 6 a 8 de la tarda.

Macramé:
Dijous, de 6 a 8 de la tarda.

Puntes de coixí i frivolité:
Dimarts i dijous, de 6.30 a 8.

Costura (tots els cursos):
Dilluns i dimecres, de 6 a 7.30.

Escola d'adults:
Dilluns i dimecres, de 6 a 8.

Gimnàstica per a senyores:
Dimarts i dijous, de 5 a 6.

Bijuteria:
Dijous, de 6 a 8 de la tarda.

Esperanto:
Dimecres, de 8 a 9 del vespre.

Català:
Divendres, de 6 a 8 de la tarda.

ESTIL CRISTIÀ

IDENTIFICACIÓ

L'HORA de reemprendre la tasca de cara a un nou curs d'activitats és un bon moment per reconsiderar la pròpia identitat i les finalitats que hom es proposa assolir al llarg de l'etapa de la vida que comença. És a dir, una vegada més cal que cadascú es pregunti: ¿Qui sóc? i ¿Què pretenc fer?

Aquest parell d'interrogants afecten no tan sols a la *persona*, individualment considerada, sinó també a la *personalitat* de cadascú, dins el conjunt de relacions i compromisos que ha adquirit i contret.

Tu —cadascú— ets: 1, un individu de la raça humana (animal racional) que, per tant, sap —ha de saber— qui és, d'on ve i on va; 2, un membre —viu i actiu— de les societats humanes elementals: família,

---

El C.P. no és només una «societat recreativa»

---

municipi, estat; 3, un membre —viu i actiu— del Poble de Déu, com a batejat i creient; i 4, un membre —viu i actiu—, un soci, d'aquesta comunitat humana i cristiana que s'anomena Centre Parroquial, que té unes finalitats definides i que compta amb la teva col·laboració, d'acord amb el teu compromís.

En cadascun d'aquests aspectes cal que et preguntis, ara que ja saps qui ets: ¿Què vull fer? ¿Què cal que faci?

Però, cenyint-nos ara al darrer aspecte —soci del Centre—, sense oblidar les altres exigències de la teva múltiple personalitat, has de reconèixer que tens una missió a acomplir dins d'aquesta Entitat. Has d'acceptar, amb plena convicció, que el C.P. no és només una «societat recreati-

---

Tot això suposa una dedicació plena i il·lusionada

---

va», un club per a «passar-se-la bé», ni un simple lloc de trobada amb els amics, sense cap més finalitat que la de «divertir-se».

També hi cap tot això, però sempre amb la mira ben posada, apuntant cap a la suprema finalitat que és la formació integral, humana i cristiana dels seus membres i de tothom en general (article 2 dels Estatuts). Ets soci del C.P., doncs, per ajudar-te i per ajudar els altres a assolir la plenitud de la teva personalitat, valent-te de les diverses activitats que s'hi fan o s'hi poden fer, així com de l'avantatge de tenir ocasió de fomentar l'amistat personal.

Ara bé, tot això suposa una dedicació plena i il·lusionada, un desig fervent de fer del C.P. com una segona llar i una escola d'aprenentatge i exercici de la teva vida, complementant-la amb la vida del Centre.

Amb aquestes aspiracions i amb aquests sentiments pot començar bé i acabar encara millor el curs que ara comença. ¿No t'ho sembla?

El Consiliari

Excursió al Delta de l'Ebre

EL DISSABTE 28 de maig de 1988 vam fer una visita al delta del riu Ebre. Erem unes cent persones, en dos autocars. Feia goig, tanta colla!

Davant de l'església parroquial d'Horta, punt de reunió, ens donàrem el bon dia i sortirem a tres quarts de vuit amb l'alegria característica i les ganes de passar-ho bé.

Fem la primera parada per esmorzar a l'Àrea de Servei i a tres quarts de deu seguim viatge per l'autopista en direcció a Tarragona i, des d'allí, continuem per Cambrils fins a la Cava, ja al cor del Delta de l'Ebre, on contemplem la zona humida més gran de les terres catalanes i reserva natural de nombroses aus aquàtiques.

El paisatge del delta té una forta personalitat que el fa únic a Catalunya.

Les terres totalment planes li donen ja un aspecte peculiar. A l'interior, a part els sectors de conreu d'horta i d'arbres fruiters, els amplis i extensos arrossars. A la banda litoral es presenta un dels paisatges més atractius de la Mediterrània, grans estanys vorejats per canyissars i jonqueres. A la part perifèrica, grans extensions de sòls salins i encara les llargues i desertes platges arenoses.

En arribar-hi, els més valents varen pujar a la barca Sirena per fer el creuer i anaren a passeig fins a la desembocadura del riu i tornaren sense novetat al cap d'una bona estona. Hurra per ells!

Visitarem aquells indrets, i, després, tots a dinar, al restaurant on hi havia bufet lliure. El menú, per ell sol, ja mereixia el viatge. Era digne dels millors «gourmets».

Després de dinar i fer petar la xerrada amb els amics, emprenem viatge direcció a Cambrils. Hi fem una estada d'una hora més o menys, i, després de visitar el poble, tornem cap a Barcelona, on ens deixen els autocars i donem per acabada l'excursió, que ha resultat perfecte.

Un dia ben aprofitat!

Jordi Toboso

Excursió a Caldes, Castellterçol i l'Estany

EL PASSAT dia 2 de juliol fèrem l'última excursió del curs 87-88, en homenatge a les professores de manualitats per agrair la tasca que duen a terme en el Centre Parroquial.

Com sempre, el dia va ser assolellat.

Com sempre, regnaren el bon humor i l'harmonia.

Com sempre, tinguérem de xofer en Ferran, tan agradable i disposat a adaptar-se als gustos i capricis del grup.

Sortirem puntuals d'Horta i ens dirigirem a Caldes de Montbui a esmorzar i fer-hi el «turista» per places i carrers. Hi va haver qui tocà amb les mans l'aigua bullenta de la font del Lleó per a fregar-se tot seguit els genolls a fi d'alleugerir-los d'artrosi (després ja saltaven com a daines). Un cop visitada l'església i contemplada la Majestat, mirats i retratats els safarejos d'aigua calenta, i contemplat i comentat el monument de les termes romanes, tornàrem a l'autocar per a dirigir-nos a Castellterçol

La visita a la casa d'Enric Prat de la Riba era la finalitat de la parada en aquella bonica vila. Com que hi havia mercat, ens hi entretinguérem una estona i fins compràrem alguna coseta.

Ja ben replets de cultura, sortint de la Casa de Prat de la Riba, ens dirigirem a Moià per tal de veure l'estàtua d'en Rafel de Casanovas i fer una mica més de «pàtria». L'estàtua és petita encara; no fa cas de l'històric rètol de: «Ja creixeràs».

S'acostava l'hora de dinar i teníem ganes d'arribar a l'Estany on ja ens tenien la taula a punt, a l'hostal del Presseguer. Menjàrem, beguérem, fèrem xirinola i aplaudirem el mini-discurs de la Carme

—representant de la Junta del Centre— que tributà l'homenatge a les professores de Manualitats.

La tarda visitàrem l'església de Santa Maria i el seu claustre amb els capitells tan ben conservats —recordem l'ala nord dedicada a la vida de Jesús i l'ala est a unes escenes medievals: uns nuvis, uns músics, la núvia pentinant-se els cabells i l'abraçada de la parella—. El museu és un dels més agradables que hem visitat.

L'última parada fou en ple camps i floretes, arbres i arbustos, sol, ventet i viste del Pirincú: Sant Felieut de Terrassa. Els

(Continua a la pàg. 47.)

Foto retrospectiva: Correspon a l'excursió organitzada pels Lluïsos a Santa Maria de l'Estany, pel setembre del 1935. Grup d'excursionistes, al claustre del monestir. Aleshores quasi tot era joventut.—Foto: Pere Solé.

Excursionistes, al claustre del monestir. Aleshores quasi tot era joventut.—Foto: Pere Solé.

Capítol XVIII

El frontó

AVUI RECORDAREM el frontó. El frontó que fou habilitat l'any 1895 al pati que quedà lliure després de la construcció del teatre i el cafè. S'aprofità com a paret lateral, la del teatre, i com a paret frontal, la del fons de la finca, que llinjava amb el solar on després s'edificaria la «Torre dels Negres». Les dues parets formaven un angle lleugerament obtús. L'amplada del pati era la del cafè, la mateixa que avui conserva, i la llargada ocupava tota la resta de la finca, a excepció d'una llenca de 5 x 3 metres, aproximadament, on s'habilitaria la biblioteca que llinjava amb el cafè i amb la finca número II (Can Caparrada).

El nostre frontó veié la llum en un temps en què l'afecció per aquest deport s'estava incrementant en gran mesura. Faltaven frontons, i això feu que el nostre es veïés envaït durant els primers anys per molts afeccionats de la ciutat de Barcelona —llavors Horta era una poble—, que desafiaven el calamitos servei de comunicacions del temps, per a venir a explicar-se a casa nostra. A canvi, deixaven molts «calerons» i era una estimable font d'ingressos per al cafè. Amb la pausada construcció d'altres frontons, o «canxes», a diferents llocs de la ciutat, anà disminuint l'aflluència forastera.

D'entre els nostres sortiren excel·lents jugadors, sobressortint tal volta entre tots, als primers anys, segons explicaven amics

que ja no hi són, en Josep Mari i Ventura, de qui deien que els diumenges, després de la missa de sis i de l'esmorzar, s'estava jugant fins a les nou del vespre, amb la sola interrupció d'una hora per anar a dinar. Tots els seus fills heretaren del pare una gran inclinació per aquest joc.

I fou precisament gràcies a la iniciativa i a l'empenta d'en Joan Mari i Oliva, que es procedí a la construcció d'un frontó amb tots els ets i uts. S'aixecà una nova paret frontal formant angle recte amb la lateral, tal com manen els canons, es consolidà el paviment, s'instal·là un marcador i també l'enllumenat per als partits nocturns; es

---

*Es procedí a la
construcció d'un frontó
amb tots els ets i uts*

---

construïren dutxes i es posà un filat al capdamunt de la paret frontal, per evitar que les pilotes es pengessin a la «Torre dels Negres», com passava abans. Encara bo que en «Lau», el nostre dimoni gros per excel·lència, tenia cura del jardí de la torre i, amb tot i la fama de dimoni que tenia ben guanyada, ens tornava les pilotes, tal com ho hauria fet el més dolç dels angels.

Fou nomenat encarregat del frontó en «Mingu» Marqués, pare, el barber, que sentia una gran afecció pel joc. Ell mateix s'ocupà de confeccionar el marcador, que disposava de xifres blanques i vermelles.

*13 de maig de 1927.
Un grup de socis,
al pati dels Lluïsos.
Únics supervivents:
en Joan Mari
i el fotògraf.
Darrera del grup,
la paret que
ens separava de
Can Caparrada.
Foto: Pere Solé.*

Ell era l'àrbitre dels partits, i apuntava els punts fent funcionar unes cadenes que penjaven del marcador. Cobrava uns centims per partit als jugadors, i així formava un capital destinat a l'adquisició de pilotes i a d'altres gastets.

Novament hi hagué gran activitat. Es disputaren dos campionats per parelles. El primer el guanyà la formada per en Miquel Bonet i en Lluís Mari; el segon, ja en els darrers temps, se l'emportà la parella Ferran Solé-Josep Grau. A més dels quatre jugadors esmentats, en sortiren d'altres també magnífics, com en Josep Pastó i Mariné, en Pere Gaset i en Martí Torné. Aquest darrer, no en tenia prou amb el nostre, i se n'anava a jugar al «Sol y Sombra» o al frontó «Amàlia». Bons jugadors foren també els germans Lluís i Joaquim Lamor, els germans Joan i Tomàs Mari, i Manel Gausachs, Jaume Magrans, Paco Pastó, Casimir Blanc, Joan Solanas, Miquel Fumadó, Josep Xarau, Joan Martinec, etc. ¿Qui... jo? No, jo no. Aquest joc no s'havia pas fet per a mi; tenia unes mans molt «finolis» que no admetien la duresa de la pilota; m'agradava, però vaig haver de deixar-ho per inútil. A remarcar que en els darrers temps, el vicari de la Parròquia, mossèn Joan Bonet, també hi jugava, i, per cert, amb la sotana arremangada. Sempre s'hi havia jugat a mà, però molt a darrera hora, ja s'hi havia introduït la pala.

Encara que la «canxa» estava preferentment a disposició del soci, de vegades demanaven poder-hi jugar elements de fora de la casa. En Joan Martínez hi portà companys de treball de l'empresa Autobusos Roca, i també hi vingueren companys meus de The Royal Bank of Canada, que jugaven a les sis del matí, abans d'anar a la feina.

Com a anècdota, recordo que en Joan Solanas —seria l'any 27— portava el bras

enguixat. Era baixa del treball, però, jugant a frontó, feia hores extres i l'hi tingueren d'enguixar diverses vegades. Ell deia —no sé si seriosament o de broma— que el que buscava era anar allargant el temps de baixa... I a fè que ho va aconseguir!

A l'estiu es feien partits de nit, i es posaven taules a tot el llarg de la banda dreta de la «canxa», mirant a muntanya; el públic hi prenia un refresc mentre seguia el partit. També es posaven taules en el rectangle de pati on hi havia una acàcia i que l'indava amb el café i la biblioteca.

Però el pati del frontó servia per a d'altres coses, com, per exemple, donar acolliment a forces audicions de sardanes, a les quals la joventut dels Lluïsos estava ben

---

S'hi muntà un escenari d'estiu i s'hi feien representacions de nit

---

---

entregada. També ens hi reuníem algunes tardes d'estiu el jovent de la casa, i jugàvem a viudos, a xascos, a penyores, etc., passant unes hores molt divertides, sense gastar-nos ni cinc. En el rectangle on hi havia l'acàcia, en temps de calor, hi havia assajat l'orfeó. També algun any, en el mateix rectangle, s'hi havia muntat un escenari d'estiu i s'hi feien representacions nocturnes. Recordo perfectament, quan jo encara era un noi —seria cap allà l'any 23—, haver-hi vist representar «Fe, Pàtria i Amor», una d'aquelles comèdies tan boniques que es repetien quasi tots els anys. Recordo que aquella nit, els Gaspar Campmany, Josep Urdeix i Miquel Bonet eren els encarregats d'enlitzar, respectiva-

ment, la Fe, la Pàtria i l'Amor; en Lluís Lamor, fill, interpretava el mestre rural, atrocinat i mort de gana, i en Ramon Ribó, el mossò senzill que rebia les lliçons, molt originals, per cert, del senyor mestre; finalment, en Joaquim Lamor i l'Artur Rovira eren el senyoret malcriat, fill del propietari de la masia, i el seu amic curt de vista amb molta influència a la ciutat. Al segon acte, s'hi presenta un sopar, i els actors, abusant una mica de la paciència del públic, es prepararen tot un tiberi, amb amanida, mongetes amb butifarra i meló per postres; també va ser comensal, dins la conquilla, l'apuntador Juvé, petit i rodanxó, que s'adormia als assaigs, i el dia de la

veritat girava els fulls de dos en dos, originant els problemes que us podeu imaginar.

Malhauradament, el nostre frontó morí el juliol del 36, en l'incendi del nostre Centre. És clar que el frontó no es va cremar, però resulta que, en plena guerra, els fusters col·lectivitzats, hi construïren un gran cobert, on treballaven tots els fusters del barri que no estaven mobilitzats. L'any 39 s'aprofità el cobert com a base del primer teatre de post-guerra. D'aital manera, en profit del teatre, se sacrificava el frontó, que desapareixia per sempre.

Ja no l'hem vist mai més!

Pere Solé i Sans

TEATRE

Temporada 1988/89

ACABADES les vacances amb més energia per començar la nova temporada. S'inicia amb la inauguració del Grup Juvenil (que anteriorment era el Grup Infantil) i l'entrada de nous personatges a l'Infantil.

Però no creiem que sigui convenient parlar del temps passat, ni del futur, ni de les obres que realitzarem. Per què tampoc no creiem que interressi gaire. El passat, un intenta oblidar-lo; el futur és com un som-

ni que fuig al més enllà. Parlarem del present, de la seva problemàtica, de la seva gent...

El present és preparar unes obres per la Festa Major. Són quinze dies durs, treballant cada dia el màxim d'hores possibles, preparant un treball de qualitat. Sobretot, per a nosaltres. I el públic que ve a veure'ns. Pocs. Joves. Però venen, i omplen d'esperança el nostre cor perquè creiem que són el futur que ompliran les platees dels teatres de Barcelona. És preparar aquest jovent amb una mentalitat oberta que accepti qualsevol proposta,

amb un criteri propi i sense cap mena de por per exposar-ho.

A vegades ens preguntem què és el que força la gent a no anar al teatre. Mandra? Televisió? Orgull? Indiferència? Creiem que una barreja de tot. Són capaços d'anar al teatre —només— perquè queda molt bé entre la bona societat veure aquell actor que diuen que és tan bo. Els altres, segura-

ment molt millors, els ignoren. Per què?

Potser algun dia, en qualsevol escenari, quan obrim els ulls i els braços per oferir tot el que el nostre cor desitja dir, podrem veure, asseguts pacientment, tota una humanitat disposada a crear, escoltar i pensar. Però és un somni, un somni que dia a dia és més lluny. Perquè l'impossible ens ha arribat també a nosaltres.

TENNIS DE TAULA

La pròxima temporada

A PRINCIPIS de juliol es van jugar els campionats escolars de Barcelona. El nostre equip va quedar en primer lloc. Això va permetre que es disputessin els campionats escolars de Catalunya en la localitat de Tàrraga els dies 25 i 26, quedant subcampions de Catalunya per equips, i els nostres jugadors entre els vuit primers classificats en la modalitat d'individuals.

Aquesta ha estat la darrera competició de Tennis de Taula de la temporada 1987/1988 en la qual hem participat, ja que actualment ens trobem en període de

descans i programant la pròxima temporada que començarà a principis d'octubre, si bé els entrenaments començaran a primers de setembre.

Per a la propera temporada tenim pensat organitzar torneig i curssets interns de cara als socis i a fi i efecte que tots coneguem aquest bonic i divertit esport olímpic. Les hores i els dies es determinaran a partir de setembre. Us podem avançar que sera per la tarda, a partir de les sis (les 18 hores).

Animeu-vos i participeu. Us esperem!

Darreres ballades

SOM a finals de juliol de 1988. Ja hem arribat a fi de curs. S'han acabat els assajos i les actuacions. Ara cal descansar i passar-s'ho bé, i el mes de setembre reprendre el ritme habitual i provar de millorar-ho tot: assajos, actuacions, col·laboracions, actituds... Que cada representació sigui la millor, com les que hi ha hagut aquest últim trimestre, entre les quals cal destacar...

Al Cottolengo, una ballada a càrrec del Grup de Pares, el dia 5 de juny. Els allí acullits van gaudir de les evolucions dels dansaires.

El dia 18, el Cos de Dansa va actuar al col·legi Pau Casals.

El dia 19, tot l'Esbart ens va oferir, amb motiu de les festes de Sant Lluís, una molt bonica i acurada ballada, amb la sala com sempre plena de gom a gom d'un públic fidel i entusiasta.

També cal fer esment de la petita ballada oferta, com cada any, a la porta de l'església, amb motiu de la festa de Sant Joan, un dels patrons de la nostra parròquia. Aquest cop van participar-hi el Grup de Pares i el Juvenil.

Per acabar, fem constar en acta la ballada que el Cos de Dansa, junt amb l'Esbart Mare Nostrum, va oferir a Santa Eulàlia de Ronsana el dia 9 de juliol al vespre. El bon nivell assolit pel nostre Esbart s'hi feu ben patent.

Després d'aquestes actuacions, cal preparar-se —recordem que això ho escrivim a finals de juliol— per a actuar el nostre Cos de Dansa a la plaça de la Sagrada Família a mitjan setembre, i, a continuació, la tradicional ballada de la Festa Major d'Horta, on ens hem de lluir i demostrar, una vegada més, que som l'Esbart de la Barriada d'Horta. Ha d'haver-hi una actuació oberta —i oferta— al barri, a la pista de l'U.E. d'Horta, l'últim diumenge de Festa Major, com una activitat més del Centre Parroquial, a part de les organitzades per la Comissió de Festes.

COL.LABORACIONS ESPONTÀNIES

Retrobar les nostres _____
fonts (VII) _____

Font del Ferro _____ i Font dels Caçadors _____

HI HA DUES FONTS QUE POTSER són predestinades a desaparèixer o a ésser engolidades per les construccions tristes, silencioses i lúgubres del cementiri de Cerdanyola. Aquestes edificacions, com pop que estén els seus tentacles, s'enfilen vessants amunt des del fons de la vall; d'un costat, fins a quasi arribar al Coll de la Ventosa; de l'altre, volent enfilar-se cap a la Ciutat Meridiana.

S'han entestat a canviar la fesomia del Bosc de la Qüestió, convertint-lo en gran ciutat d'inerm silenci abassegador, on tan sols la remor del vent en fer bellugar les fulles dels arbres dona una nota de vida a aquella ciutat dels morts.

Aquest preludi de tristor ens acompanyarà tot el camí.

Des de la plaça Karl Marx enfilem el camí de terra que, vorejant el clos de la Clínica Infantil Stauros, continua pujant pel darrera, passant per Can Masdeu o Sant Llàtzer. Coronant el cim, ja som al Coll de la Ventosa; a la nostra dreta, Can Riús, i al davant, el camí que mena a Joan XXIII o Torre de les Bones Hores.

Des d'aquest punt divisem, en direcció nord, el fondal del Bosc de la Qüestió i, al fons, el Vallès; un xic a l'esquerra, el massís de la Mola, Sant Llorenç del Munt, i, més a l'esquerra, el nostre estimat Montserrat. La panoràmica és superba.

Baixant uns vint metres el camí, surt a mà dreta un corriol prou amagat i perdedor. Seguint-lo avall, s'ha de passar per la torre d'un molí de vent enderrocada, una bassa que té un mur trencat i, en un revolt del torrent, ens trobem la **Font del Ferro** —una de les set o més fonts dites amb aquest nom que hi ha al massís—. Per a mi és aquesta la que amb propietat es pot dir així, ja que és tal la quantitat de mineral que arrosseguen les seves aigües, que el regalim que deixen en la fontana és de color d'òxid. El regust en tastar-la és talment de ferro. Tanmateix, a uns tres metres d'aquesta font, hi ha el broc d'una altra de gust completament normal.

Deixem enrera la font, pujant un curt, però fort, repetitj, girem a la dreta per un corriol molt embrossat, i anem a sortir als carrers asfaltats del cementiri. A l'esquerra, un camí de terra corre paral·lel a les teulades del nínxols, fins a arribar dessota de Joan XXIII, on es torna a agafar la carretera d'asfalt.

Dos-cent metres més avall, un corriol de terra surt a la dreta per baixar al fons del torrent, on ens trobem un magnífic planell orlat d'alts pins pinyers. Al bell mig hi ha una caseta d'obra en ruïnes, amb teulada d'uralita per a aixopluc d'una taula i banc de fusta enrunats que voregen la paret. En un costat d'aquesta, uns forats —com ulls clucs— on hi

havia acoblada una roda que, quan la feien girar, feia sortir, per dos brocs, l'aigua que queia dins d'una pica bastida a l'aire lliure.

Tot aquest conjunt, avui miserable, és la famosa **Font Verdaguera** o **Font dels Caçadors**. He tingut el goig d'haver-la conegut en tota l'eufòria i esplendor, quan el bosc, no maltractat, era paradís del caçador, del buscador de bolets i de l'amant de la natura.

Potser la millor manera d'acabar aquest escrit fora posar-hi un epitafi.

————— **Miquel Tormos i Rami**

Nota: Voldria recordar als amables lectors d'aquest Butlletí que si algun d'ells és també afeccionat a les fonts de muntanya dels voltants d'Horta i vol compartir amb mi les seves coneixences, em pot telefonar, el vespre, al núm. 354 53 18.

(Ve de la pàg. 38.)

guardians de l'ermita, un matrimoni de geòlegs, ens donàren tantes referències del país, que més d'un tenia la intenció de quedar-s'hi a viure, tal com ha fet el «Moro Mussa», que hi ha comprat dues magnífiques finques: Rocafort i Rocabruna, i s'hi ha ben instal·lat amb el seu hercu, els seus camells i els seus servidors. Tot està ben barrat i estacat perquè ningú no els pugui molestar. (Aviat haurem de començar una nova Reconquesta!)

Tornada a Barcelona amb parades particulars per a tots els viatgers (obsequi d'en Ferran).

Esperem retrobar-nos després de la Festa Major.

Roda-soques

ESPERANTO

A PARTIR DEL DIMECRES 5 D'OCTUBRE DE 1988, CLASSES DE LA LLENGUA INTERNACIONAL I AGERMANADORA ESPERANTO, AL NOSTRE CENTRE PARROQUIAL. QUE HO RECORDIN ELS INTERESSATS:

ESPERANTO CADA DIMECRES, DE 8 A 9 DEL VESPRE.

Raconet dels lectors

¿Hi ha algun(a) lector(a) d'aquest Butlletí que sigui afeccionat(da) a llegir en francès i que tingui la novel·la **les Silencis de la mer**, de Vercors, i l'obra teatral **Angèle**, de Marcel Pagnol?

Si oui, est-ce que ce lecteur (cette lectrice) serait si aimable de donner un coup de fil au numéro 420 62 91...? Merci d'avance.

**NOIS I NOIES
MENES I NENES**
APRENEU D'ANSA CATALANA

I **INSCRIPCIÓ** **O** *BERTA*

CURS 1988-1989

- De 3 a 6 anys / Dimarts i dijous:
De 18.30 a 19.30 hores.*
- De 6 a 11 anys / Dilluns i dimecres:
De 19 a 20 hores.*
- De 12 a 14 anys / Dilluns i divendres:
De 20 a 22 hores.*
- A partir de 15 anys / Dilluns i divendres:
De 22 a 24 hores.*
- Grup de pares / Dimecres:
De 22 a 23.30 hores.*

Us esperem!